

участъ, когато като вандали се нахвърлят върху българското изкуство и искатъ, безъ угризение на съвѣстѣта си, да разрушатъ неговитѣ най-свѣршени паметници?

Ние сме прѣдъ тѣзи паметници: на тѣхъ сочатъ цѣли петъ тъмни вѣка, цѣли десетъ вѣка откакъ бѣха поставени първитѣ темели на българската държава, или откакъ се записа въ историята българската култура.

Това сж „Хаджи Димитъръ“ и „Обѣсването на Василъ Левски“, два ореола за нашето национално творчество, двата вѣнеца и за поезията на Ботйова! Въ тѣхъ — въ тѣзи двѣ дивни произведения, диша българската хубава природа, въ тѣхъ пѣе пѣсенята на Балкана, въ тѣхъ е въплътена най-висшата красота, каквато може да мечтае всѣки художникъ — самодивската красота, въ тѣхъ е съсредоточена енергията на българския националенъ гений, който нѣма прѣминало, но има настояще и това настояще е Ботйовъ, ще има бъдаще и това бъдаще ще е мечтаното отъ пѣвецътъ на робитѣ...

Викторъ Хюго казалъ бѣ, струва ни се, че поетътъ има двѣ очи: едното за човѣчеството (*l'humanité*), другото за природата (*pour la nature*).

Ботйовъ вижда подъ единъ и сжици жгълъ човѣчеството и природата, и той не затваря дѣсното си око, когато гледа съ лѣвото.

Въ „Обѣсването на Василъ Левски“ —, което (споредъ тънкитѣ цѣнители на глупостѣта въ изкуството) разкривало отпадкѣтъ на творческитѣ сили у българския поетъ, читателътъ вижда пакъ сжщето могъщество на фразата, и пакъ оная сила на поетическата концепция, които наблюдавахме изъ другитѣ стихотворения. Нѣщо повече — тука, при загиването на единъ революционеръ отъ първа величина, гарванътъ за втори пѣтъ се явява въ поезията на Ботйова, и то